

Schaduwfamilie

Linda Sprado Vera de Lange

SCHADUW FAMILIE

De zoektocht van donorkinderen

SCRIPTUM

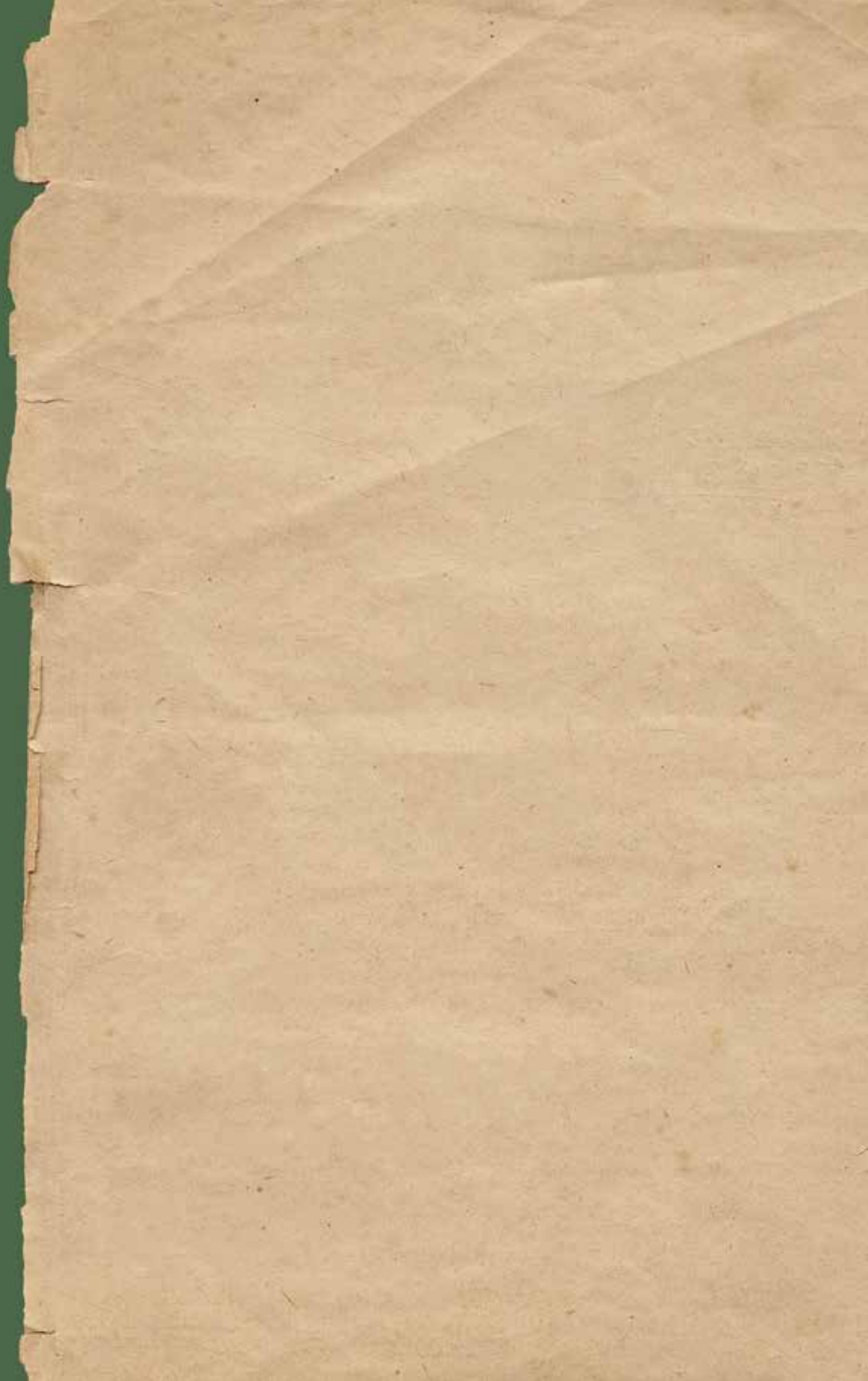
© 2022 Linda Sprado & Vera de Lange
Bijdragen gastauteurs © 2022 Maureen Davis, Tanny Dobbelaar,
Rob van Drie, Sandra van Loon
Coverfoto Marjanne Nowee en foto's binnenwerk © 2022 Kate Ford

Eindredactie Leonie Hosselet
Vormgeving en illustraties Ad van der Kouwe, Manifesta Rotterdam

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt worden, zonder de schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Scriptum, Nieuwe Haven 151 te Schiedam.

ISBN 978 94 6319 239 2 | NUR 740 – Mens en maatschappij

scriptum.nl
schaduwfamilie.nl

INHOUD

VOORWOORD 9

INLEIDING 13

IRIS 17

EMMELIE 27

MONIEK 37

Sandra van Loon

DONORCONCEPTIE IN NEDERLAND:

WEG VAN HET TABOE 45

ANNE-SOPHIE 53

GENEVIEVE 61

BRAM 69

Maureen Davis

OP ZOEK NAAR INNERLIJKE RUST:

WIE BEN IK? 77

ROSA 85

TARO 95

Rob van Drie

DNA- EN STAMBOOMONDERZOEK:

HOE VIND JE JE VERWANTEN? 103

TIES 111

MARJANNE 121

Tanny Dobbelaar

OP WIE LIJK JIJ?

FAMILIE ALS ONBEREIKBAAR IDEEAAL 129

LINDA 137

VERA 147

ORGANISATIES 159

OVER DE AUTEURS 163

DANKWOORD 167

BRONNENLIJST 169

VOORWOORD

In mijn oratie *Adoptie van Nederlandse en buitenlandse kinderen* stelde ik onder meer dat er bij het krijgen van een kind via kunstmatige inseminatie met donorzaad sprake is van een verborgen adoptie. Dat was in 1985. In die tijd moest deze wijze van verwekking voor het kind geheim worden gehouden om latere vragen over afstamming, waarop nooit antwoord zou kunnen worden gegeven, te voorkomen. Tot 2004, als de geheimhouding van donoren wordt opgeheven, zou het zijn gegaan om ongeveer 40.000 kinderen. Dat we geen kennis hebben van het precieze aantal, is een van de symptomen van het gebrek aan controle op deze gynaecologische praktijk. Van enig landelijk vastgesteld toezicht was geen sprake, omdat men deze werkwijze als een louter medische praktijk beschouwde. De gynaecoloog zag de vrouw als zijn patiënt die bij haar medische probleem moest worden geholpen. Elke zwangerschap was voor de gynaecoloog een succes. Overigens was er veelal wel enige medische controle op de spermadonor, maar vaak niet op het aantal malen dat zijn sperma werd gebruikt. Zo konden er vrij gemakkelijk meer dan 25, soms wel meer dan 100 kinderen via één donor verwekt worden. Over de kans op inteelt van al die halfbroers en -zussen werd nauwelijks nagedacht.

Korte tijd na mijn oratie werd ik woedend opgebeld, onder andere door de toen bekende gynaecoloog Jan Kremer, met het verwijt dat ik me als psycholoog/pedagoog niet met deze medische praktijk moest bemoeien. Dat het in deze gezinnen heel goed ging en kinderen niet geïnteresseerd waren in hun verleden. Geheimhouding was het beste. Hij zou ook alle gegevens over de donoren vernietigen – wat hij inderdaad heeft gedaan.

Na 1985 kreeg ik echter steeds meer te maken met volwassen ‘donorkinderen’ en hun problemen met onder meer de geheimhoudingspraktijk. Reden om de toenmalige minister van Justitie Ernst Hirsch Ballin (1989–1994 en 2006–2010) te benaderen en hem dringend te vragen de anonimiteit van de donor, net als in Zweden in

1985, op te heffen. In 1993 kwam hij met een wetsontwerp, maar de opheffing duurde vervolgens nog elf jaar! In veel Europese landen, zoals in België, bestaat de anonimiteit overigens nog steeds.

We weten nu al jaren dat er veel mis is gegaan bij deze zogenaamd puur medische praktijk. Enkele gynaecologen, mogelijk meer dan de vier van wie dit nu bekend is, gebruikten nota bene ook hun eigen sperma. Soms werd sperma van enkele donoren gemengd om het voor het toekomstige kind nog moeilijker te maken de echte vader te vinden. Men ging kortom uit van allerlei veronderstellingen. Geheimhouding zou voor de rust in het gezin en de plaats van de opvoedvader immers het beste zijn. Kinderen zouden nauwelijks geïnteresseerd zijn in hun genetische vader, want de opvoedvader verving deze volledig. Het waren vrijwel altijd uitstekende, typisch kindgerichte, gezinnen. De opvoedvader en de biologische moeder zouden zichzelf voor de kinderen van gelijk belang achten, de moeder achtte zichzelf niet belangrijker. Scheidingen zouden nauwelijks voorkomen, want beide ouders stelden het gezinsleven centraal. Plotselinge uitingen als 'Hij is toch je vader niet' of 'Ik ben helemaal je vader niet' kwamen niet voor, want de verplichte geheimhouding werd nageleefd.

Zelf ontmoette ik in de jaren tachtig een bij donorconceptie betrokken arts die mij, nadat ik een verhaal over de belangen voor het kind ten beste had gegeven, openhartig zei dat hij nog nooit zozeer bij mogelijke psychische consequenties voor het kind had stilgestaan.

We zijn nu zoveel jaren verder. In 2023 bestaat donorconceptie in Nederland 75 jaar. Toch is het nog altijd wachten op een grootschalig onderzoek onder kunstmatig verwekte volwassenen.

Daarom ben ik erg blij dat dit boek er nu ligt met de openhartige getuigenissen van twaalf, veelal dertig jaar of nog langer geleden via een spermadonor verwekte kinderen. Uit al deze biografieën kunnen we onze conclusies trekken over de werkelijkheid van de kunstmatige voortplanting. Een realiteit die de vroegere veronderstellingen van de gynaecologen naar de prullenbak doet verhuizen. Het is in ieder geval duidelijk dat deze 'donorkinderen' allemaal in zekere mate worstelen of geworsteld hebben met de vraag 'Wie is nu mijn vader?' Het vinden van de biologische vader is overigens niet altijd alleen maar plezierig. Wel is dan een kernaspect van de identiteit met vragen als 'Wie ben ik?', 'Op wie lijk ik?', 'Van wie heb ik bepaalde eigenschappen?' en 'Wat was het motief van de donor?' beantwoord.

We leren nóg iets uit deze twaalf biografieën. Namelijk hoe relevant het is dat het belang van het kind volgens het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) centraal moet staan. Als dit inderdaad zou gebeuren, dan zou er veel vaker kritisch wor-

den gekeken naar volwassenen die, koste wat het kost, een kind willen verwerven van een anonieme donor. Er bestaat immers niet zoiets als een juridisch recht op een kind. De almaar voortschrijdende voortplantingstechnologie (wat een vreselijk woord, gezien het gaat om de komst van mensen) houdt geen rekening met de latere psychische, emotionele en zelfs ook fysieke gevolgen voor het kind. De menselijke waardigheid dreigt fundamenteel te worden aangetast. Laat daarom dit boek een eyeopener zijn.

René Hoksbergen
emeritus hoogleraar adoptie, Universiteit Utrecht

INLEIDING

Voor veel mensen is familie hun thuis, het gevoel van 'ergens bij horen'. Maar wat als je de helft van je familie niet kent, doordat je een donorkind bent? In Nederland zijn naar schatting minstens 40.000 kinderen verwekt met behulp van een – vaak anonieme – zaaddonor. Het is misschien wel een van de grootste medische en maatschappelijke experimenten van de afgelopen eeuw in ons land.

Kort na de Tweede Wereldoorlog beginnen twee progressieve artsen in Amsterdam, dokter Levie en dokter Swaab, met het inzetten van spermadonoren om kinderloze echtparen van nageslacht te voorzien. Wensouders werden bij de behandeling aangespoord om hun kinderen vooral niet te vertellen hoe ze zijn ontstaan. Het zou voor iedereen beter zijn als zij van niets zouden weten. In de meeste van deze families is het een groot geheim dat de opvoedvader niet de biologische vader is. Daardoor is nog steeds een groot deel van de donorkinderen niet van de eigen afkomst op de hoogte.

Donorkinderen die het wel te weten komen, beginnen vaak aan een zoektocht die hen jarenlang in de greep houdt. In de radio-documentaire *Verkeerde mond, verkeerde neus* uit 2015 vertelt Ties van der Meer, die verderop in dit boek aan het woord komt, dat hij in de trein altijd de gezichten scande van medepassagiers: Die meneer daar, die aan het telefoneren is, zou dat mijn vader kunnen zijn? En die jonge vrouw met die paraplu, is zij een halfzus? Veel donorkinderen hebben een schaduwfamilie, die voor hen verborgen is, maar die ze altijd met zich meedragen. De helft van hun DNA is onbekend, en daarmee een belangrijk deel van hun identiteit.

EEN BOEK VAN TWEE HALFZUSSEN

Wij, Linda Sprado en Vera de Lange, ontmoetten elkaar voor het eerst in 2019, toen we via een DNA-test hadden ontdekt dat we halfzussen zijn. Als donorkinderen hebben wij allebei ervaren hoe het is als je familie je afkomst geheimhoudt. Linda begreep nooit waarom ze er totaal anders uitzag dan de rest van haar familie.

'Op wie lijk ik nu eigenlijk?' vroeg ze haar ouders vaak. Pas aan het sterfbed van haar vader hoorde ze dat hij niet haar echte vader was. Vera heeft zich als kind van een alleenstaande moeder afgewezen gevoeld door haar vader. Want waarom kwam hij haar nooit opzoeken? Pas toen Vera dertien was, overwon haar moeder haar schaamte en vertelde ze dat hij geen ex-vriend, maar een donor was.

In 2011 schreef Linda het boek *Op zoek naar mijn vader*, waarin zij en vijftien andere jongeren tussen de 13 en 33 jaar openhartig vertellen over het opgroeien als donorkind en de zoektocht naar hun biologische vader. Het was het eerste boek in Nederland waarin donorkinderen aan het woord kwamen. Alle geïnterviewden waren deelnemer van of geïnteresseerd in het tv-programma *Wie is mijn vader?* dat werd gepresenteerd door Irene Moors. Het programma had als doel om donorkinderen via DNA-testen te helpen met het zoeken naar hun biologische vader. Maar dit bleek toen nog een 'mission impossible' en het programma werd al na één aflevering stopgezet. Acht jaar later werd voor Linda het raadsel opgelost door de ontmoeting met Vera: zij wist wie haar, en dus ook Linda's, donorvader was.

Nu hadden wij elkaar en onze donorvader gevonden, maar hoe zou het de andere donorkinderen zijn vergaan? Al snel besloten we samen een vervolg op Linda's boek te maken. Tien van de geïnterviewden spoorden we weer op, en het bleek dat er in het afgelopen decennium veel is veranderd. De enorme groei van DNA-databanken heeft geleid tot een doorbraak, waardoor nu eindelijk gebeurt wat veel donorkinderen nooit voor mogelijk hadden gehouden: ze vinden hun schaduwfamilie. Maar na de enorme blijdschap over de droom die is uitgekomen, volgt vaak al snel het besef van de ingewikkelde situatie waarin ze zijn beland. Sommigen komen in een spagaat tussen families terecht, ondervinden obstakels in het contact met hun donorvader of blijken een grote groep halfbroers -en zussen te hebben. Anderen zijn zelf donor geworden of kregen een kind van een donor.

IN DE SPOTLIGHTS

Tien jaar geleden wilden de geïnterviewden in *Op zoek naar mijn vader* alleen anoniem hun verhaal vertellen. Dit keer treden ze uit de schaduw van het taboe, en komen ze in de spotlights te staan van de Amerikaanse familiefotografe Kate Ford. Zij begon twee jaar geleden, nadat ze bij toeval ontdekt had dat ze donorkind is, met het maken van verbeeldingsrijke portretfoto's van lotgenoten. De foto's weerspiegelen het mysterie van de onbekende, verborgen helft.

Naast deze buitengewone verhalen en portretten werpt dit boek ook een breder licht op de achtergronden, mogelijkheden en

keerzijden van hun zoektocht naar familie. **Sandra van Loon**, senior specialist beleid bij Fiom, het expertisecentrum voor verwantschapsvragen, **Maureen Davis**, counselor en coach van donorkinderen en hun ouders, **Rob van Drie**, hoofd van de sector publiek en expertise van het Centrum voor familiegeschiedenis en familie-filosof **Tanny Dobbelaar** gaan uitgebreid in op vragen als:

- ▶ *Wanneer is donorconceptie in Nederland ontstaan, en hoe heeft de discussie hierover zich ontwikkeld?*
- ▶ *Hoe en waarom gaan donorkinderen op zoek naar familie?*
- ▶ *Welke ideaalbeelden van familie spelen een rol in onze maatschappij?*

Waar in de vorige eeuw de maakbaarheid van familie werd gevierd met het recht op gezinsvorming, lijkt er nu een nieuw soort maakbaarheid te ontstaan. Door de jarenlange zoektocht zijn de verwachtingen die donorkinderen hebben van hun verborgen familie vaak hooggespannen. Ze zetten alles op alles om hun biologische vader te vinden, om de puzzel van hun identiteit 'compleet' te maken. Maar hoe bereikbaar is dit ideale plaatje?

In de gepolariseerde discussie die er nu over donorconceptie wordt gevoerd, vinden wij het belangrijk dat het bewustzijn en de kennis over dit onderwerp worden vergroot. Wij nemen dan ook geen standpunt in voor of tegen donorconceptie, maar hopen met dit boek juist het gesprek te openen tussen (wens)ouders, donoren en donorkinderen. Zodat er niemand meer in de schaduw staat.

IRIS

'IRENE MOORS WAS MIJN REDDENDE ENGEL'

Tien jaar geleden, na de scheiding van haar ouders, begon voor Iris een heel nieuw leven. Ze ging op zoek naar haar donorvader en ontworstelde zich aan de invloed van haar opvoedvader.

NAAM
IRIS VAN DEN BRAND

GEBOORTEJAAR
1994

VERWEKT IN
**UMC ZIEKENHUIS,
GRONINGEN**

VADER GEVONDEN
-

AANTAL GEVONDEN
HALFBROERS EN -ZUSSEN
1

Vanwege de coronalockdown vindt het interview met Iris noodgedwongen plaats via het computerscherm, maar dat vormt voor haar geen beperking. Terwijl de gesprekspartners tijdens het videobellen normaal gesproken keurig stil in beeld blijven zitten, is Iris constant in beweging. Ze denkt al pratend, en soms barst ze in lachen uit. 'Ik ben een enthousiast en optimistisch persoon', vertelt ze. Als docent geschiedenis in Groningen voelt ze zich helemaal op haar plek. Ze is op een leeftijd waarop ze alles kan doen wat ze wil en helemaal zichzelf kan zijn. Dat is niet altijd zo geweest.

In een ogenschijnlijk normaal, traditioneel gezin groeide ze op – vader was timmerman, moeder was huisvrouw. Toch klopte er iets niet. 'Met mijn moeder had ik een goede band, maar mijn vader zag ik veel minder. Als hij thuis was, was hij vaak aan het bijklussen. Hij hield afstand van mij en gedroeg zich in mijn ogen niet als een vader.'

PAPAMIDDAG

Ik merkte pas dat ik een vader miste, als ik bij vriendinnen thuis kwam. Daar zag ik vaders die zich heel anders gedroegen en daardoor wist ik hoe vreemd mijn thuissituatie was.' Iris' moeder probeerde zijn betrokkenheid te vergroten door een papamiddag in te

stellen, maar dat haalde weinig uit. En ook in de relatie tussen de ouders onderling zat het scheef. 'Mijn vader was alcoholist – in zijn vrije tijd zat hij altijd aan het bier – en hij mishandelde mijn moeder geestelijk en lichamelijk.'

Toen Iris begon te puberen, botste ze steeds meer met haar vader. 'Ik ging een eigen mening vormen en kreeg om het minste of geringste ruzie met hem. Hij werd bijvoorbeeld al boos als er kruimels op tafel lagen. Ik begreep hem niet, en dacht: hoe kan jouw brein nu zo anders werken dan dat van mij? Hij hield van niks waar ik van hield. Ik wist ook niet zeker of hij echt van mij hield.'

REGELMATIG VROEG IK DAN OOK VOOR DE GRAP: BEN IK WEL VAN JULLIE?

JALOERS

Voelde hij zich een buitenstaander in het gezin? 'Waarschijnlijk kon hij het niet verkroppen dat ik niet echt zijn dochter was en was hij jaloers op de band die ik met mijn moeder had.' Iris' moeder was op haar achttiende uit huis getrouwd. In de tien jaar daarna probeerden zij en haar man van alles om kinderen te krijgen. Dat waren kostbare en pijnlijke vruchtbaarheidsbehandelingen zoals IVF, die ze vaak alleen moest doorstaan; van haar man kreeg ze weinig steun. De laatste strohalm was een anonieme donor. Ze werd behandeld in het UMC Ziekenhuis in Groningen, met sperma uit het AMC Ziekenhuis in Amsterdam.

Dit alles gebeurde onder vrijwel volstrekte geheimhouding; van Iris' vader mocht niemand weten dat hij onvruchtbaar was. Iris bleef enig kind en als er naar het uitblijven van een tweede kind werd gevraagd, vertelden ze dat de oorzaak lag bij Iris' moeder. 'Ze zeiden dan dat ze een kijkoperatie had gehad, die verkeerd was afgelopen. Dat was helemaal niet waar.' Haar moeder stelde wel één voorwaarde: wat er ook gebeurt, als Iris veertien wordt dan gaan we het vertellen. 'Dat heeft ze zelfs bij de notaris laten vastleggen.'

Qua uiterlijk leek Iris op geen van haar ouders. Regelmatig vroeg ze dan ook voor de grap: ben ik wel van jullie? Op haar veertiende gaf haar moeder daar opeens een heel ander antwoord op: 'Wat denk je zelf?'

Konstmatig
hetgeen met een kwade baan, eigen bedrijf
en 4 kinderen vrijwel ondoenlijk is
Ik heb een boek geschreven over een
oplage en coit een marathon gelopen.
volgen er wit meer.

Na de kinderen die dit lezen wil ik
meegeven; veel plezier veel succes
en blijf altijd jezelf!

'Een wedervraag ... die had ik niet zien aankomen.' Toen ze hoorde dat haar vader niet haar vader en zij dus een donorkind was, voelde ze zich ... boos, verward. Het was een beetje als toen mijn ouders vertelden dat Sinterklaas niet bestaat. Maar ergens voelde ik me ook opgelucht.'

BEVRIJDING

Niet lang daarna, op haar zestiende, gingen haar ouders uit elkaar. 'Nadat ik afscheid nam van mijn vader, is mijn leven pas echt begonnen. Ons wereldje was heel klein en hij had een harde stempel gedrukt op het gezinsleven. Daarna kon ineens alles! Mijn moeder en ik verhuisden naar een ander dorp. Langzamerhand begon ik me te ontplooien. In de beginjaren was ik erg onzeker; ik moest me echt losmaken van alles wat ik daarvoor had geleerd. Ik ging op vrijwilligerskamp in de Dominicaanse Republiek, terwijl we nog nooit op vakantie waren geweest. In die tijd leerde ik ook mijn vriend kennen, met wie ik nog steeds samen ben.'

De zoektocht naar haar 'echte vader' was ook een onderdeel van dit bevrijdingsproces en de zoektocht naar zichzelf. Ze gaf zich op voor het tv-programma *Wie is mijn vader?* dat werd gepresenteerd door Irene Moors. 'Zij was mijn reddende engel. Dit was mijn kans om mezelf te laten zien aan de buitenwereld. Ik was altijd dat rare meisje in dat hele kleine dorp, dat nooit ergens bij paste. En ineens hoorde ik bij een groep.'

Maar in dat piepkleine Drentse dorp waar Iris woonde, viel dit niet in goede aarde. 'Het tv-programma zorgde voor de DNA-test. Daarvoor moest je toen bloed prikken; dat had ik nog nooit meegemaakt. Ik vond het enorm spannend en plaatste een enthousiast bericht op Hyves, een voorloper van Facebook. Nou, dat heb ik geweten. De burenschreven een reactie eronder: dat ik de vuile was buiten hing, dat ik een slechte dochter was en dat mijn moeder een hoer was. Het was verschrikkelijk om dat als veertienjarige over je heen te krijgen en ook heel verwarrend. Ik was me van geen kwaad bewust en dacht: ik ben ook maar zo geboren, ik kan er toch niks aan doen?'

DONORPASPOORT

De DNA-test bracht haar vader niet boven water, en nog altijd is hij een groot vraagteken voor Iris. Maar doordat haar moeder de donorcode bewaard had, kreeg ze van het ziekenhuis wel iets heel waardevols: zijn donorpaspoort. 'Dat was echt de heilige graal voor mij. Een soort horoscoop, waar ik heel veel in herkende.' Veel van wat erin staat komt bijna griezelig exact overeen met Iris: blauwgroene ogen, blond haar, en ... een interesse voor geschiedenis.

IK WIL HEM ZO GRAAG VAN ALLES VRAGEN: WAT VOOR BOEKEN LEES JE, WAT VOOR MUZIEK LUISTER JE?

Iris heeft geschiedenis gestudeerd, en het verlangen om op zoek te gaan naar bronnen en sporen was ook hetgeen wat haar nieuwsgierig maakte naar haar eigen wortels, naar de ontbrekende helft van haar stamboom. Haar donrvader heeft bovendien een boek gepubliceerd 'met een grote oplage', zo schrijft hij in het paspoort. Dat wakkerde de speurlust wel aan: 'Mijn moeder en ik gingen meteen alle bestsellerauteurs na.' Ook Iris schrijft een boek, over sterke Groningse vrouwen. 'Hij móet wel op mij lijken. Ik wil hem zo graag van alles vragen: wat voor boeken lees je, wat voor muziek luister je? Hele wezenlijke dingen. Ik hoef geen vader – ik heb ook geen idee hoe een vader moet zijn – maar ik zou hem gewoon graag willen ontmoeten, om te zien hoe hij in het leven staat.'

EEN HALFZUS MET APPELWANGETJES

Zo'n vijf jaar geleden spoorde ze wel een halfzus op, via de Facebookgroep van Stichting Donorkind. Ze is maar vijf maanden ouder dan Iris, net als zij verwekt met zaad uit het AMC, en de gelijkenis viel meteen op. 'We hebben allebei een wipneus en appelwangetjes.' Iris stuurde haar een berichtje: 'Hey, wij lijken op elkaar, vind ik. Zou jij een berichtje kunnen sturen aan het lab? Dan kunnen we zien of we dezelfde donorcode hebben.' Die avond, terwijl ze achter op de brommer van haar vriendje zat te wachten terwijl hij een hamburger bestelde, kwam er een berichtje terug: 'Ik heb Z5.' 'Dat was ook mijn donorcode ... Ik zat bijna te huilen bij die McDonald's. Ineens was er een onbekende opgedoken in mijn leven, die ik mijn zus kon noemen.'

De eerste ontmoeting voelde gek en onwerkelijk. 'We bleken veel gemeenschappelijke interesses te hebben: zij studeerde bijvoorbeeld cultureel erfgoed. Maar onze karakters zijn verschillend en we wonen vrij ver uit elkaar.' Ze zien elkaar niet vaak. 'Het was mij ook niet helemaal duidelijk wat je hiermee moet, want je weet weinig van elkaar en je deelt geen herinneringen. Moet je bij elkaar op de koffie komen? Stuur je een kaart met kerst? We horen bij elkaar en ook weer niet. Dat is heel apart.'

EEN NIEUWE ACHTERNAAM

De laatste stap in Iris' 'bevrijdingsproces' was het veranderen van haar achternaam in die van haar moeder. 'In 2019 kreeg ik mijn masterdiploma en ik wilde niet dat de naam van mijn opvoedvader hierop zou komen te staan. Als leraar word je bovendien vaak met je achternaam aangesproken, dus ik ben blij dat ik nu niet meer aan hem herinnerd word. Het contact met hem is totaal verbroken en ik voel me nu vrij.'

In tien jaar tijd is er veel gebeurd in Iris' leven. Hoe heeft dit alles haar gevormd? 'Ik denk dat ik weerbaarder ben geworden door wat ik heb meegemaakt.' En ze is nog steeds beschermend naar haar moeder toe, ondanks het feit dat zij drie jaar geleden met een heel aardige man is hertrouwd. 'Ik wil alle problemen wegnemen die op haar pad komen. Ook zou ik het verschrikkelijk vinden als ik haar teleurstel. Doordat we veel hebben doorstaan samen, is onze band heel sterk. We hebben alleen maar elkaar, zo voelt het nog steeds.'